

opusdei.org

Carta do Prelado (outubro de 2015)

"Para facer a Obra a diario, rezamos moito?". É a pregunta que suxire o Prelado do Opus Dei na súa carta mensual, na que reflexiona sobre a fundación do Opus Dei e outros acontecementos da vida da Igrexa.

08-10-2015

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Mañá é un día especial de acción de grazas, porque se cumpre un novo aniversario da fundación da Obra. Sabemos que san Xosemaría recibiu a iluminación de Deus mentres rezaba e ordenaba uns apuntamentos, nos que tomara nota do que o Señor lle fixo ver na oración, desde os *barruntos*. Levaba moitos anos rogando a Deus que lle manifestase a súa Vontade: *Dómine, ut vídeam!*, Señor, que vexa! E dirixíndose á Virxe: *Dómina, ut sit!*: Señora, que se faga realidade o que o teu Fillo quere de min. Por iso, ao coñecer claramente a Vontade divina, a súa reacción foi caer de xeonllos, adorando e dando grazas ao Deus tres veces Santo, mentres nos seus oídos resoaban as campás da igrexa da nosa Señora dos Anxos, festexando á Raíña do Ceo na festa dos Santos Anxos Custodios. Para todas e para todos, ese caer de xeonllos significa adorar ao Señor

pola súa bondade, e manter a
disposición de servir sen condicións.

Foron uns tañidos que o noso
Fundador non esquecería xamais.
Nunha carta dirixida aos seus fillos, o
ano anterior ao seu tránsito ao Ceo,
escribiu: *quixese que esta
badalada metese nos vossos
corazóns, para sempre, a mesma
alegría e igual vixilia de espírito
que deixaron na miña alma -
transcorreu xa case medio século-
aquelas campás da nosa Señora
dos Anxos. Unha campá, pois, de
gozos divinos, un asubío de Bo
Pastor, que (...) haberá de
movervos a contrición e, se é
necesario, suscitará un desexo de
profunda reforma interior: unha
nova ascensión da alma, máis
oración, máis mortificación, máis
espírito de penitencia, máis
empeño -se cabe- en ser bos fillos
da Igrexa[1].*

Desexo lembrar e lembrarvos estas recomendacións do noso Fundador, para que nos esforcemos en polas sempre en práctica; de modo especial durante o mes que agora comeza, o mes do Rosario, no que ademais se celebrará o Sínodo dos Bispos sobre a familia -polo que tanto vimos rezando, ben unidos ás peticións do Papa-, e en pleno ano mariano da Obra. Do valor da túa oración, da miña, quero lembrarvos unha anécdota. Fun a visitar a un bispo en Australia, e aos poucos minutos de conversar, dirixiume a seguinte pregunta: o Fundador, para facer a Obra, rezaba moito, verdade? Respondinlle afirmativamente engadindo algúns detalles. Preguntémonos: para facer a Obra a diario, rezamos moito?

Parádevos por agora un pouco, fillos -escribía o noso Pai-, e pensade en vós mesmos. Quizá comecemos a sentir xa o repique da campá

gorda-da graza do ceo- no fondo da alma. Deuos advírtenos, desde a súa doazón incondicionada, que a conduta autenticamente cristiá técese cos fíos dunha trama divina e humana: a vontade do home que enlaza coa vontade de Deus[2].

Repítenolo con san Mateo: *sede vós perfectos como o voso Pai celestial é perfecto[3]*. E san Pablo insiste: *esta é a vontade de Deus: a vosa santificación[4]*. Desde o 2 de outubro de 1928, consciente de que Deus estaba empeñado en que o Opus Dei fose unha *partecica* do Pobo de Deus ao servizo de toda a Igrexa, san Xosemaría entregouse sen molestias a esta tarefa; e por iso escribiu con plena seguridade: ***a Obra de Deus vén cumprir a Vontade de Deus. Por tanto, tede unha profunda convicción de que o ceo está empeñado en que se realice[5].***

O Opus Dei era entón como unha semente que apenas despuntou da terra; por iso, os primeiros e as primeiras que seguiron fielmente ao noso Pai -aínda que tardaron en chegar-, manifestaron unha gran fe en Deus e no noso Fundador, ao contemplar a súa entrega constante. A eles diríxese tamén a nosa gratitude, neste aniversario. Agora, ao comprobar como o espírito da Obra arraigou en almas e países de innumerables lugares, atreveríame a dicir que *case non nos fai falta ter fe*, porque salta aos ollos o desenvolvemento da Obra, tocámolo coas mans, comprobamos que Deus O noso Señor é fiel ás súas promesas.

Si, fillas e fillos: ***tede unha profunda convicción de que o ceo está empeñado en que se realice***^[6] o Opus Dei no mundo enteiro, e a esta gran aventura chámanos no noso ambiente de traballo, no amplo círculo das nosas relacións sociais,

tamén nas nosas familias. Unímonos ao clamor agradecido de tantas almas no Ceo e na terra, que non cesan de encomiar á Trindade Santísima por este don seu á Igrexa e ao mundo. *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, proclamamos, sabendo que as palabras quedan curtas para expresar a grandeza de Deus e para manifestar o seu misericordia.

Lembremos tamén estas consideracións do noso Pai, dirixidas a Deus: ***Ti es quen es: a Suma bondade. Eu son quen son: o último trapo sucio deste mundo podrecido. E, con todo, mírasme..., e búscasme..., e ámasme. Señor: que os meus fillos che miren, e búsquenche, e ámenche. Señor: que eu che busque, que che mire, que che ame***[7].

O 6 de outubro, aniversario da canonización do noso Pai, é ocasión propicia para redobrar o noso

agradecemento a Deus e a nosa oración pola Igrexa, pola Obra, por todas as almas. Abramos o corazón con amplitude ás persoas próximas e afastadas, porque a todas ha de chegar o impulso do noso afán apostólico. Unha responsabilidade particular compete ás familias cristiás, que procuramos avivar de modo especial naquelas onde prendeu o espírito do Opus Dei. Como escribiu san Xoán Paulo II, «na medida en que a familia cristiá acolle o Evanxeo e madura na fe, faise comunidade evanxelizadora (...). Esta misión apostólica da familia está enraizada no bautismo e recibe coa graza sacramental do matrimonio unha nova forza para transmitir a fe, para santificar e transformar a sociedade actual segundo o plan de Deus» [8].

Na nova evangelización, que ten que ser un empeño cotián, roguemos á Trindade que nos conceda o afán de

levar a luz e o sal dos discípulos de Cristo aos máis diversos ambientes. «Por iso, todos, comezando desde as familias cristiás, debemos sentir a responsabilidade de favorecer o xurdir e madurar de *vocacións especificamente misioneiras*, xa sacerdotais e relixiosas, xa laicales, recorrendo a todo medio oportuno, sen abandonar xamais o medio privilexiado da oración» [9].

Nos momentos actuais, somos testemuñas da pena de innumerables familias, que ven obrigadas a emigrar por motivos moi variados: falta de traballo, pobreza, guerra, persecución por mor da fe... E non falta a realidade de que, en moitas ocasións, esas persoas atopan enormes dificultades para integrarse onde desexarían ir. A Igrexa, chamada a ser Nai de todos, non é indiferente a estas situacións. Son continuos os chamamentos do Papa Francisco á solidariedade humana e

cristiá cara a estas persoas.

Lembraba recentemente que, **ante a traxedia de decenas de miles de prófugos que foxen da morte pola guerra e a fame e están en camiño cara a unha esperanza de vida, o Evanxeo chámanos a ser "próximos" dos máis pequenos e abandonados. A darlles unha esperanza concreta. Non só a dicir "ánimo, paciencia!"... A esperanza é combativa, coa tenacidade de quen vai cara a unha meta segura [10].**

Tamén o Pontífice dirixiu a petición de cumprir **un xesto concreto en preparación do Ano Santo[11]**, que comezará en decembro. Este movemento migratorio de milleiros de cidadáns, particularmente grave agora en Europa, preséntase tamén noutros lugares do mundo. A todos diríxese o Papa insistindo en que se sosteña este chamamento,

lembrando que a Misericordia é o segundo nome do Amor[12].

Que facer, tamén cada un de nós, con iniciativa e responsabilidade persoais? O primeiro é non deixar que *escorregar* na nosa alma, con pasividade, estes sucesos; e para iso, rezar e exporse que medios concretos cabería pór en acto para aliviar dalgún modo as necesidades desas xentes. En moitos casos, será oportuno -segundo as posibilidades de cada un- colaborar coas dioceses e coas parroquias, a quen o Papa dirixe de modo inmediato o seu chamamento, ou con organizacións que se ocupan de ofrecer esa axuda. Ningún ha de desentenderse destas graves carencias de tantos homes e mulleres, próximos en quen habemos de descubrir ao mesmo Xesucristo. Supliquemos ao Espírito Santo que nos ilustre e impúlsenos á acción, sabendo asesorarnos oportunamente.

Deste xeito, os vínculos familiares e sociais, no seo da experiencia da fe e do amor de Deus, poden **contrarrestar a desertificación comunitaria da cidade moderna (...). O sorriso dunha familia é capaz de vencer esta desertificación das nosas cidades. E esta é a vitoria do amor da familia (...). O proxecto de Babel edifica rañaceos sen vida. O Espírito de Deus, en cambio, fai florecer os desertos (cfr. Is 32, 15) [13].**

Termino renovando o meu desexo de intensificar neste mes a oración polo Papa e polo Sínodo, que comeza o día 4. Acudamos á intercesión da Virxe, Nai da Igrexa e Raíña da familia; así as nosas pregarías, coas de tantos milleiros de xentes que rezan connosco pola mesma intención, chegarán con maior eficacia ante o trono de Deus.

Insisto: coidemos nosa piedade
persoal no rezo do Santo Rosario e na
contemplación de cada misterio. Ao
meternos máis na vida de Xesús, de
María, acrecentarase o afán de ser
máis irmáns de toda a humanidade,
co desexo de chegar a cada muller, a
cada home.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de outubro de 2015.

.....

[1] San Xosemaría, *Carta 14-II-1974*,
n. 1.

[2] *Ibid.*, n. 3.

[3] Mt 5, 48.

[4] 1 Ts 4, 3.

[5] San Xosemaría, *Instrución*, 19-III-1934, n. 47.

[6] *Ibid.*

[7] San Xosemaría, Notas tomadas da súa oración persoal, 27-III-1975 ("Polas sendas da fe", Madrid 2013, p. 160).

[8] San Xoán Paulo II, Exhort. ap. *Familiaris consortio*, 22-XI-1981, n. 52.

[9] San Xoán Paulo II, Exhort. ap. *Christifideles laici*, 30-XII-1988, n. 35.

[10] Papa Francisco, Alocución no Ángelus, 6-IX-2015.

[11] *Ibid.*

[12] *Ibid.*

[13] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 2-IX-2015.

Foto de portada: Lorenzo Tomada (cc)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-outubro-
de-2015/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-outubro-de-2015/) (22-02-2026)